

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 532/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. R., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. L. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 64/2012 a jeho uznesením z 30. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2012 doručená sťažnosť M. R., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods.

1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 64/2012 a jeho uznesením z 30. júla 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že uznesením vyšetrovateľky Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava (ďalej len „úrad boja proti organizovanej kriminalite“) sp. zn. ČVS: PPZ-271/BOK-B1-2010 z 20. mája 2011 mu bolo vznesené obvinenie okrem iného za zločin falšovania a pozmeňovania identifikačných údajov motorového vozidla podľa § 220 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 264/2011 z 26. mája 2011 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažovateľ uviedol, že proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, ktorú krajský súd zamietol.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že uznesením vyšetrovateľky úradu boja proti organizovanej kriminalite sp. zn. ČVS: PPZ-182/BOK-B1-2010 z 9. novembra 2011 mu bolo vznesené ďalšie obvinenie okrem iného za zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) a písm. i) Trestného zákona.

Podľa udania sťažovateľa uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 610/2011 z 9. decembra 2011 mu bola predĺžená lehota trvania väzby do 24. mája 2012. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, na základe čoho ho krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tpo 2/2012 z 10. januára 2012 prepustil z väzby na slobodu.

Po prepustení z väzby na slobodu 10. januára 2012 bol sťažovateľ pred väznicou zadržaný príslušníkmi polície a 12. januára 2012 bol na okresnom súde podaný návrh

na jeho vzatie do väzby za skutky, za ktoré mu bolo vznesené obvinenie 9. novembra 2011. Na základe toho ho okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 13/2012 z 13. januára 2012 vzal do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej predovšetkým namietal, že o oboch jeho trestných veciach sa malo konať spoločné konanie a že nespojenie týchto vecí bolo účelové a malo slúžiť na jeho opätovné vzatie do väzby. O sťažnosti rozhodol krajský súd, ktorý svojím uznesením sp. zn. 4 Tpo 8/2012 z 25. januára 2012 zrušil útekovú väzbu a kolúznú väzbu sťažovateľa, pričom dôvod jeho vzatia do preventívnej väzby ostal nedotknutý.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej poukázal na to, že jeho vzatím do väzby 10. januára 2012 mu začala plynúť základná sedemmesačná lehota väzby, a tá mala uplynúť 10. augusta 2012. Uznesením úradu boja proti organizovanej kriminalite sp. zn. ČVS: PPZ-182/BOK-B1-2010 z 10. júla 2012 boli obe trestné veci (ČVS: PPZ-182/BOK-B1-2010 a ČVS: PPZ-271/BOK-B1-2010) spojené na spoločné konanie, hoci podľa vyjadrenia sťažovateľa orgány činné v trestnom konaní dosiaľ nevideli dôvod na tento postup. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ale tá bola uznesením odboru osobitného určenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) z 26. júla 2012 zamietnutá. V tejto súvislosti sťažovateľ vyslovil názor, že doterajšie nespojenie vecí malo slúžiť na jeho vzatie do väzby v druhej trestnej veci a práve neskoršie rozhodnutie o spojení oboch trestných vecí malo účelovo slúžiť možnosti predĺžiť jeho väzbu.

Na základe návrhu generálnej prokuratúry z 11. júla 2012 okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 282/2012 z 20. júla 2012 rozhodol o predĺžení sťažovateľovej väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku do 10. decembra 2012.

Sťažovateľ uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu podal sťažnosť, v ktorej predovšetkým dôvodil účelovosťou spojenia jeho trestných vecí, a poukázal na to, že okresný súd argumentoval *„všetkými inými možnými dôvodmi, len nie konkrétnymi skutočnosťami, ktoré by zakladali dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti“*. Okrem toho sťažovateľ argumentoval rozhodnutiami všeobecných súdov v inej trestnej

veci, z ktorých vyplýva, že dôvod preventívnej väzby nemožno odôvodňovať obvineniami za iné skutky, pokiaľ za ne sťažovateľ nebol právoplatne odsúdený.

O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tpo 64/2012 z 30. júla 2012 tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti vyslovil názor, že rozhodnutie krajského súdu považuje za arbitrárne, nepreskúmateľné a zmätočné. Sťažovateľ dodal, že namietané uznesenie nedáva odpoveď na jeho podstatné argumenty a taktiež neobsahuje konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho preventívnu väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ vyslovil nesúhlas s argumentáciou krajského súdu a uviedol, že jeho väzba už celkovo trvá 15 mesiacov, čo považuje za neprimeranú dobu, a že krajský súd pri jej odôvodňovaní nemôže používať tvrdenia, aké tu boli v čase jeho vzatia do väzby. Okrem toho dodal, že krajský súd vôbec nereflektoval na rozhodnutia všeobecných súdov v inej trestnej veci, ktoré pripojil k sťažnosti. Sťažovateľ tiež uviedol, že krajský súd nereagoval na jeho námietku o účelovosti rozhodnutia o spojení vecí, a argumentoval aj tým, že u jeho spoluobvineného nedošlo k ďalšiemu predĺženiu väzby a že to „*dostal ako odmenu*“ za spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že ak nie sú dané dôvody väzby u jeho spoluobvineného, určite nie sú dané ani uňho. Sťažovateľ teda zhrnul, že dôvody preventívnej väzby krajský súd nedostatočne prezentoval a že ním uvádzané dôvody spočívajúce v obťažnosti vyšetrovanej veci a v závažnosti trestnej činnosti nie sú dôvodom na predĺženie väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 64/2012 a jeho uznesením z 30. júla 2012 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru, aby namietané uznesenie krajského súdu zrušil a prikázal mu prepustiť ho z väzby na slobodu a aby krajskému súdu uložil povinnosť zaplatiť mu trovy konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o krajský súd rozhodujúci o zákonnosti väzby) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok

vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietal postup a uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 64/2012 z 30. júla 2012 a vyslovil názor, že ním došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru. Uzneseniu krajského súdu vytýkal nedostatočnú odôvodnenosť, nedostatok konkrétnych skutočností odôvodňujúcich preventívnu väzbu, rozhodnutie označil za zmätočné a zároveň za také, ktoré mu nedalo odpoveď na jeho podstatné argumenty obsiahnuté v sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu.

V súvislosti s námietkami sťažovateľa ústavný súd zistil, že jeho väzba v trestnej veci, ktorá bola pôvodne vedená na úrade boja proti organizovanej kriminalite pod sp. zn. ČVS: PPZ-271/BOK-B1-2010, trvala od 24. mája 2011 a neskôr bola predĺžená do 24. mája 2012. Dňa 10. januára 2012 bol sťažovateľ v tejto trestnej veci prepustený z väzby na slobodu, ale v ten istý deň bol zadržaný príslušníkmi polície a na základe návrhu generálnej prokuratúry bol v inej trestnej veci vedenej na úrade boja proti organizovanej kriminalite pod sp. zn. ČVS: PPZ-182/BOK-B1-2010 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na základe rozhodnutia okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu. V júli 2012 došlo k spojeniu oboch trestných vecí sťažovateľa a 11. júla 2012 generálna prokuratúra podala na okresnom súde návrh na predĺženie sťažovateľovej väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku do 10. decembra 2012. Po výsluchu sťažovateľa okresný súd vyhovel návrhu generálnej prokuratúry a uznesením sp. zn. 0 Tp 282/2012 z 20. júla 2012 predĺžil väzbu sťažovateľa do 10. decembra 2012. Proti uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tpo 64/2012 z 30. júla 2012 tak, že ju zamietol.

Podľa zistení ústavného súdu krajský súd v namietanom uznesení okrem iného predstavil argumenty sťažovateľa proti predĺženiu lehoty trvania väzby, ktoré spočívali v tvrdení, že k spojeniu jeho trestných vecí došlo účelovo v snahe dosiahnuť predĺženie jeho väzby, že v rozhodnutí okresného súdu absentujú akékoľvek skutočnosti odôvodňujúce preventívnu väzbu a že uvedenie dôvodov okresným súdom sa vzťahuje skôr na dôvody útekovej väzby a kolúznej väzby, čo jeho prípad nie je. Okrem toho sťažovateľ poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov v inej trestnej veci, podľa ktorých sa pri odôvodňovaní preventívnej väzby nemožno odvolávať na vznesené obvinenia za skutky, za ktoré dosiaľ dotknutá osoba nebola právoplatne odsúdená. Sťažovateľ zároveň uviedol, že nie je možné, aby preventívna väzba bolo odôvodňovaná obťažnosťou vyšetrovania.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v namietanom rozhodnutí zaoberal otázkou spojenia sťažovateľových trestných vecí a v tejto súvislosti poukázal na vyšetrovateľom tvrdenú súvislosť v osobách, ktoré sú trestne stíhané, a na vecnú súvislosť skutkov a popri uvedení skutkových okolností dodal, že dôvody opodstatňujúce spojenie vecí vyplynuli z priebehu doterajšieho vyšetrovania.

Druhostupňový súd sa zaoberal aj splnením zákonných predpokladov podania návrhu na predĺženie lehoty sťažovateľovej väzby a konštatoval, že tieto boli splnené, a súčasne poukázal na závažnosť trestnej činnosti, ktorá je predmetom vyšetrovania. Okrem toho krajský súd vyslovil, že nezistil, aby postup orgánov činných v trestnom konaní bol poznačený priet'ahmi.

Pokiaľ ide o dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, krajský súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa. Na tomto mieste považuje ústavný súd za podstatné uviesť, že okresný súd dôvod preventívnej väzby v uznesení sp. zn. 0 Tp 282/2012 z 20. júla 2012 odôvodnil takto: „... *nad'alej reálne hrozí obava, že ak by bol obvinený na slobode, pokračoval by v páchaní trestnej činnosti obdobnej povahy, čo je determinované najmä charakterom posudzovanej trestnej činnosti (najmä spôsob spáchania, intenzita a brutalita násilia voči poškodenému E., organizovanosť viacerých páchatel'ov, ako aj motívom tohto protiprávneho konania, ktorým malo byť zastrašovanie*

v súvislosti s ďalšou trestnou činnosťou páchanou organizovanou skupinou, ktorej členom mal byť aj obvinený, zo zadovážených dôkazov je zrejmé, že nemalo ísť o jednorazové vybočenie z riadneho spôsobu života, keďže je trestne stíhaný aj pre obzvlášť závažnú trestnú činnosť, ktorej sa páchatelia mali dopúšťať v priebehu dlhšieho časového obdobia a mali im z nej plynúť vysoké finančné zisky.“ Okrem toho, že krajský súd vyslovil názor, že z uvedeného pohľadu je potrebné uznesenie okresného súdu považovať za legitímne, vlastnými slovami prezentoval závery súdu prvého stupňa, čím potvrdil opodstatnenosť väzobného dôvodu sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Ústavný súd zastáva názor, že z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (III. ÚS 271/07). V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) musí byť v rámci väzobného stíhania taktiež preukázané, že kompetentné orgány postupujú vo veci s osobitnou starostlivosťou (III. ÚS 79/02, III. ÚS 315/05).

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd dôvod väzobného stíhania sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil relevantnými skutočnosťami, ktoré prima facie nevedú k pochybnostiam o vyslovenom závere krajského súdu.

Keďže úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné (III. ÚS 271/07).

Ústavný súd tvrdí, že druhostupňový súd nezaložil opodstatnenosť preventívnej väzby sťažovateľa výhradne na obťažnosti vyšetrovanej veci či na závažnosti skutkov, ktoré sú predmetom trestného stíhania sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd odvolávajúc sa na argumentáciu okresného súdu poskytol dostatočný prehľad skutkových zistení, ktoré je potrebné pokladať za subsumovateľné pod zákonný predpoklad uvedený v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ústavný súd uvádza, že spôsob takejto formulácie odôvodnenia z hľadiska jeho preskúmateľnosti považuje za prípustný, keďže jeho obsahom boli skutočnosti, ktoré boli sťažovateľovi známe z obsahu rozhodnutia, na ktoré sa súd druhého stupňa odvolal (obdobne napr. III. ÚS 241/07, II. ÚS 131/08, III. ÚS 145/2011).

Porušenie svojich práv sťažovateľ videl aj v tom, že krajský súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho argumentmi proti väzbe.

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd, ktorý preskúmava „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody, síce nie je povinný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadať jednotlivo s každým argumentom, ktorý predložil ten, o ktorého osobnú slobodu ide, avšak záruky poskytované čl. 5 ods. 4 dohovoru by boli zbavené svojej podstaty, pokiaľ by tvrdenia dotknutej osoby boli prehliadané a pokiaľ by svojou povahou boli spôsobilé spochybniť „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody (Šebalj proti Chorvátsku, rozsudok z 28. júna 2011, č. 4429/09, § 229).

Je nepochybné, že pokiaľ ide o argument sťažovateľa týkajúci sa spojenia jeho trestných vecí, k tomu krajský súd zaujal svoje stanovisko, ktoré aj keď sa nezhoduje s predstavami sťažovateľa, je potrebné pokladať za celkom logické a legitímne. Ústavný súd ďalej konštatuje, že aj keď druhostupňový súd vo svojom rozhodnutí nereagoval na sťažovateľom predložené rozhodnutia všeobecných súdov týkajúcich sa inej trestnej veci iného obvineného, vzhľadom na už prezentovanú odôvodnenosť jeho rozhodnutia spojenú s väzobným dôvodom podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nepovažoval toto „opomenutie“ za tak zásadné, aby spochybnilo „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa o tom, že jeho väzba trvá už viac ako 15 mesiacov a je účelová, ústavný súd uvádza, že pri skúmaní dôvodov väzby je potrebné vychádzať vždy z konkrétnych okolností prípadu, pretože ak väzobné dôvody u konkrétnej osoby sú dané, nemožno sa odvolávať na to, že väzba trvá už dlhšiu dobu. Nemožno totiž stanoviť abstraktné hranice primeranosti či neprimeranosti dĺžky väzby, pretože tie sú vždy podmienené špecifickosťou a konkrétnosťou prípadu. Podstatné je, aby pre zákonné dôvody boli zistené skutkové okolnosti. Napríklad ESLP považoval za primeranú dĺžku väzby trvajúcu 5 rokov (Shabani proti Švajčiarsku, rozsudok z 5. novembra 2009, č. 29044/06, § 58 a § 69) či väzbu trvajúcu viac ako 3 roky (Van der Tang proti Španielsku, rozsudok z 13. júla 1995, č. 19382/92, § 58 a § 76).

Všeobecný súd rozhodujúci o zákonnosti väzby je povinný v každom jednotlivom prípade, pokiaľ ide o skutkové okolnosti, postupovať podľa metódy *in concreto*, čo znamená aj to, že dôvody väzby viacerých obvinených nemožno paušalizovať. To zároveň neznamená, že by skutkové okolnosti u viacerých obvinených nemohli byť totožné. Podstatné je, aby skutkové okolnosti spolu so zákonným dôvodom boli naplnené v požadovanej kvalite v každom jednotlivom prípade. V tomto svetle sa potom argument sťažovateľa o tom, že ak u jeho spoluobvineného nevzhliadol všeobecný súd potrebu ďalšieho trvania väzby, takýto dôvod nemal byť daný ani uňho, javí ako irelevantný.

Uvedené skutočnosti boli pre ústavný súd rozhodujúce pre prijatie záveru o tom, že napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 64/2012 z 30. júla 2012 je potrebné hodnotiť ako ústavne udržateľné. Ústavný súd sa nedomnieva, že skutkové alebo právne závery krajského súdu by bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru.

Prezentovaná konštatácia bola podkladom na záver ústavného súdu premietnutý do výrokovej časti tohto uznesenia.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2012